

Виктор Суворов
ОСНОВИ НА ШПИОНАЖА

Как работеше най-могъщата и най-секретна разузнавателна организация на XX век

Глава 1

Защо е необходимо агентурното разузнаване

1.

На снимки, направени от космоса, можем да видим дори съвсем дребни неща. От космоса се вижда всичко. Защо са ни тогава шпиони през XXI-ви век? Дали пък славната им история не е приключила през миналото хилядолетие?

Не, не е приключила.

Появата на спътниците изобщо не повлия на водещата роля на шпионите на полето на тайната война, не изтика шпионите от невидимите фронтове, не ги помръдна дори. Напротив: работата на шпионите през XXI-ви век стана още по-важна и в бъдеще значението ѝ рязко ще нараства.

Шпионинът и спътникът (а също и всички други видове разузнаване) се допълват взаимно и взаимно се подсилват. Но в никакъв случай не са взаимозаменяеми. В някои неща възможностите на спътника превъзхождат в пъти възможностите на шпионина, но в други пак в пъти им отстъпват.

Космическият спътник може да засеме и най-малките подробности. Проблемът е, че той вижда само това, което става в момента. А онези, които събират и анализират информацията, искат да знаят повече от онова, което е и което става сега. Те трябва да знаят какво ще стане утре, вдругиден и след десет години. Тези сведения може да ги добие единствено шпионин – никакви спътници не са способни на това.

Има и още едно обстоятелство. Камерите на спътниците се плъзгат по земната повърхност. Могат да ни покажат покрива на президентския дворец и да снимат всяка керемидка. Но спътникът не може да види касата в кабинета на президента, да не говорим да надникне вътре. А шпионинът може да отвори всяка и всякаква каса. При това така, че никой да не разбере, че тайните в тази каса вече не са никакви тайни.

Нито един вид разузнаване не дава възможност да се проникне в плановете и замислите на противника толкова дълбоко, колкото го прави агентурното разузнаване. Затова агентурното разузнаване винаги е било и винаги ще е най-ефективният вид за сдобиване със сведения за противника.

Изобщо обаче не си представяйте шпионина като някакъв супермен с шперц. Добрият шпионин изобщо няма да се доближи до касата. Добрият

шпионин ще си намери човек с ключ за тази каса и ще го вербува.

2.

Ето ви още един аргумент за ползата от шпионите. Нека си представим, че се провеждат изпитания на нов противников танк. Нашият спътник е увиснал на стационарна орбита точно над полигона. Чрез спътника можем да получим отговори на много интересуващи ни въпроси – но изобщо не на всички, при това дори не на най-важните.

Въпросите ще си останат. Няма да е ясно бронята на този танк еднородна ли е, или хетерогенна. А дебелината ѝ каква е? А химическият състав? Ако е многопластова, от какъв материал са пластове, в какъв ред са разположени и под какви ъгли? Какъв е ресурсът на двигателя? Как противникът е постигнал тези резултати? Какви са снарядите: от волфрамов карбид или от уранова сплав? И с каква форма са? Как е постигната съответната скорост на изстрелване и точността на улучване на целта? А колко ще издържи оръдейното дуло при такива невероятни натоварвания? Ами зарядният механизъм – какъв тип е?

Въпросите са безброй. Можем все пак да съберем някаква информация чрез радиоразузнаването, ако се заемем да преровим всички достъпни източници. Но няма да отговорим на всички въпроси. И отговорите няма да са пълни.

Дори обаче да успеем да отговорим на всички възникнали въпроси, пак няма да сме постигнали много. Защото е трябвало да търсим отговорите преди пет години, когато е започнало разработването на противниковия танк. Само при това положение бихме могли да разработим и да започнем производството на някакво оръжие, способно да се справи с това чудовище.

Защото ако новият противников танк вече е на изпитателния полигон, а ние тепърва започваме да се интересуваме от бойните му характеристики, значи сме безнадеждно изостанали.

С две думи, спътникът може да ни съобщи с *какво* разполага противникът. Но не може да ни даде сведения *как* да си направим същото или още по-мощно оръжие. Тога го може само шпионинът – и никой друг. Плюс това шпионинът може да ни снабди с тези сведения не в момента на започването на изпитанията на полигона, когато вече ще сме изгубили надпреварата, а още в деня, в който конструкторите са получили задачата си, но още дори не са почнали чертежите – в деня, в който ще имаме възможност не само да не изостанем от противника, но и да го изпреварим.

3.

Съгласяваме се с тези доводи. Има обаче още едно възражение срещу използването на шпиони: днес 99,99% от цялата съществуваща на света информация са в интернет. Нали така?

Да, така е.

Тогавя защо са ни шпиони?

Отговорът е прост: ако 99,99% от цялата съществуваща информация са в интернет, значи 0,01% информация не е в интернет. Тоест колкото и информация да намираме в Мрежата, винаги има нещо, което не е записано в никакви документи и не е качено на никакви носители. И че дори да е записано, при никакви обстоятелства няма да попадне в Мрежата.

Никой никога няма да качи в Мрежата най-важното.

Агентурното разузнаване съществува именно с целта да се сдобие с тази нищожна десета от процента, понеже това е най-важната, най-ценната, най-скриваната и най-пазената информация, по-ценна от всичко онова, което може да се намери в безбройните източници – били те общодостъпни или засекретени и защитени (обикновено недостатъчно защитени).

Съвременният свят се променя невероятно бързо. Става все по-сложен. До съвсем скоро, през втората половина на ХХ век, имаше две световни системи: едната во главе със Съединените американски щати, другата – во главе със Съветския съюз. Шпионите на Запада разкриваха тайните на Изтока, шпионите на Изтока – тайните на Запада. В общи черти си беше точно така.

Днес светът се е разпаднал на многобройни самостоятелни държави или групи държави, като отношенията между тях не винаги са братски и добросъседски.

И затова шпионите никога няма да останат без работа.

Превод от руски Иван Тотоманов